

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο Όδος Προαστίου, αρ. 10
 Αί συνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύηου,
 κερτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
 τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτη: Ἡ
 ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφράσις Π.
 Παῦ. — Ἀδόλφου Βελώ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ. — Ἰωάννου
 Ζερβοῦ: ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

Ὁ γέρον ἐπιμελητὴς ἔλαβε τὰς ἀναγα-
 γαίας προφυλάξει, ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν
 θλιβερὰν εἰδήσιν εἰς τὰς δύο αὐτοῦ κυρίας.
 Μετέβη λοιπὸν παρ' αὐταῖς συνοδευόμενος
 ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τοῦ Σαιν-Ζιλδᾶς, ὅς-
 τις μετεχειρίσθη ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ρη-
 ορικήν, καὶ τέλος εἶπε τὴν φοβερὰν φρά-
 σιν:

— Κυρία μαρκησία, εἶσθε χήρα.

Ἡ κυρία δὲ Φοντεριζ ὑπῆρξεν εὐπρεπῆς.

Ἐγонуπέτησε πρὸ ἐσταυρωμένου ἐξ ἐ-
 λεφαντόδοντος, ἀνηρητημένου ἄνω τοῦ προσ-
 κεφαλαίου τῆς κλίνης της, ἐκάλυψε τὸ
 ἔτωπον διὰ τῶν χειρῶν της καὶ ἔκλαυσε
 ὀρυζωδῶς ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

Κατὰ βάθος ἡ θλίψις αὐτῆς δὲν ἦν με-
 γάλη. Τέλος ἀνέκραξεν, ὡς ὁ Ἰωβ:

— Θεέ μου, μοὶ τὸν ἔδωκες, μοὶ τὸν
 φαιρεῖς· εὐλογητὸν τὸ ἅγιον ὄνομά σου!

Ἡ Καικιλία ἦν νέα. Ὁ θάνατος τοῦ
 πατρὸς της θὰ συνεχίνοι βεβαιώσῃ αὐτήν, ἂν
 παρίστατο πρὸ τοῦ θαύματος· μακρόθεν ὅ-
 μως δὲν ἠσθάνθη τόσον πολὺ τὸ δυστύ-
 χημα. Βαθμηδὸν ἐσυνείθησεν εἰς τὸν χω-
 ρισμὸν τοῦτον καὶ τὸν ἐλεύθερον βίον, ὃν
 ἤρξατο διάγουσα πλησίον μητρὸς, ἣτις
 ἤρχετο μέγα μέρος τοῦ χρόνου εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς οἰκίας,
 τε νὰ μὴ μένη αὐτῇ καιρὸς διὰ τὴν
 τέτρα της.

Ὁ θάνατος τοῦ μαρκησίου ἔμεινε κε-
 κλιμένος ὑπὸ περιστάσεων μυστηριω-
 δῶν.

Ὁ διοικητὴς προσεβλήθη τὴν νύκτα
 ἀ τινὰ κατόπτεισιν, ἦν ἐξετέλει μετὰ

τινων στρατιωτῶν, ὑπὸ σφαίρας, ἣτις ἐ-
 πληξεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος καὶ τὸν ἀφῆ-
 κεν ἄπνουν.

Ἐν τούτοις οὐδεὶς τῶν συνοδευόντων
 αὐτὸν εἶδεν ἢ ἤκουσεν ἐχθροὺς ἐκεῖ πλη-
 σίον.

Ἐπὶ νόιοι ἐγεννήθησαν δι' ἓνα στρατιώ-
 την τοῦ συντάγματός του, ὀνομαζόμενον
 Ἰάκωβον Κεραנדάλ, ὅστις συνώδευεν αὐ-
 τὸν κατὰ τὴν κατόπτεισιν ἐκείνην.

Ὁ Ἰάκωβος οὗτος Κεραנדάλ ἦν βρετ-
 τανὸς ἐκτάκτου ρώμης, βραχύσωμος καὶ
 ἄγριος τὴν ὄψιν. Μόνος δ' αὐτὸς εἶχε κε-
 νώσει τρεῖς ἢ τετράκις τὸ ὄπλον του ἰσχυ-
 ρισθεὶς ὅτι εἶδε ἐκεῖ που γερμανοὺς κατα-
 σκόπους.

Οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ἔδειξαν δυσπιστίαν
 τινὰ, πλὴν αὐτῆ ἐλησημονήθη ἐκ τῶν κα-
 τόπιν ἐπελθουσῶν συμφορῶν.

Ὁ Ἰάκωβος, γενναίως πολεμήσας, διέ-
 φυγε τέλος διαρρήξας τὰς γερμανικὰς
 γραμμὰς κατὰ τὰ Ἑλβετικὰ σύνορα, κρί-
 νων δ' εὐλόγως ὅτι ὁ πόλεμος εἶχε λήξει,
 διήλθε περὶ ἅπασαν τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπα-
 νῆλθεν εἰς Πενόε.

Ὁ πατὴρ του, χάρις εἰς τὸν σάκκον τοῦ
 ἐξαδέλφου του Νοέλ Τρελάν, ἐπλήρωσε
 βαθμηδὸν τὰ χρέη του. Ἀπέκρυπτε δὲ
 τὸν πλοῦτόν του πωλῶν πλέθρα τινὰ ἐκ
 τῶν γαιῶν του καὶ ζητῶν ἀναβολὰς παρὰ
 τῶν δανειστῶν αὐτοῦ.

Μετὰ δύο ἔτη, τελείως ἀπαλλαγείς τῶν
 χρεῶν του, ἀπέθνηεν αἴρνης νύκτα τινὰ
 εἰς τάφρον τοῦ δάσους Σαιν-Ζιλδᾶς. Ὅτε
 εὔρον αὐτὸν μετὰ τρεῖς ἡμέρας, διέδωσαν
 ὅτι ἀπέθανεν ἐκ ρήξεως ἀνευρίσματος.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἐδηλητηριάσθη διὰ
 δακτυλίτιδος, ἦν αὐτὸς ὁ ἴδιος συνέλεξε
 καὶ παρεσκεύασεν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐγκλήματός του,
 κατετρόχητο ὑπὸ ἀϋπνίας, ἔβλεπε δὲ ἀ-
 παύστως προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ τὰ
 βλέμματα τοῦ Νοέλ Τρελάν πλήρη ἀγω-
 νίας καὶ καταφρονήσεως.

Παρερχόμεθα δέκα ἔτη καὶ φθάνομεν
 εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν συνέβησαν ὅσα
 νῦν θὰ ἀφηγηθῶμεν.

Η'

Ποῦ καταντῶσιν αἱ ὀρφαναί.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου
 τοῦ 1880, νέος τις ἀνὴρ καὶ νεαρὰ γυνὴ
 ἐξήρχοντο τοῦ Ἰπποδρομίου, τοῦ ὁποίου
 ὁ θόλος ἀπήστραπτεν ἐκ τοῦ ἠλεκτρικοῦ
 φωτός ἄνωθεν τῶν οἰκιῶν, ὅπερ ἐφώτιζε
 τὴν συνοικίαν τοῦ Τροκαδερό, ὡς τὸ βά-
 θος σκηνῆς ἐν τινὶ ἀποθεώσει.

Αἱ περὶξ ὁδοὶ ἐβρίθον ὀχημάτων, ἀρ-
 γῶν πλανωμένων εἰς τὰ δώματα τῶν κα-
 φνεῖων ἢ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων, καὶ φι-
 λοποτῶν καθημένων πρὸ τῶν τραπεζῶν
 τῶν ζυθοπωλείων.

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἰπποδρομίου ἐκείνου,
 τοῦ μεγάλου ὡς Κολοσαίου νεωτέρας ἐπο-
 χῆς, ἀνέκρουε πόλκων, ἣς οἱ ἦχοι ἔφθα-
 νον μέχρι τῶν πολυαριθμῶν περιπατητῶν,
 διότι ἡ ἔσπερα ἦν εὐδιωτάτη.

Μεγαλοπρεπὲς ὄχημα, μετὰ δύο ἐξαι-
 σίων ἵππων, ἀνέμενε τὸ ζεύγος εἰς τὴν θύ-
 ραν.

— Ἀνέβα, Ζουάννα, εἶπεν ὁ κύριος.

— Ποῦ πηγαίνομεν;

— Πρὸς τὸ δάσος ἂν θέλῃς. Εἶναι ἐνω-
 ρίς διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦν ὑψηλή, εὐκίνητος,
 μελαγχροινὴ. Ἐβαδίζε μετὰ πολλῆς χά-
 ριτος καὶ ἀφειλείας.

Ἐνευσε καταφατικῶς καὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ
 τοῦ ὀχήματος μετὰ τοῦ συνοδοῦ της λα-
 βόντες θέσιν ἀριστερόθεν αὐτῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὠραῖος νεα-
 νίας μὲ ξανθὸν μύστακα, χαρίεσσαν φυ-
 σιογνωμίαν καὶ ὠραίους ὀδόντας, μετὰ
 πολλῆς ἐνδεδυμένος καλαισθησίας καὶ φέ-
 ρων ρόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην, διήρχετο
 ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ἐνευσε τῷ ἀμαξηλάτῃ νὰ σταματήσῃ
 καὶ πλησιάσας τὴν ἀμαξάν:

— Καλὴ ἔσπερα, ἐρωτευμένοι, εἶπε ποῦ πηγαίνομεν τόσον ἀργά;

— Ὅπου τύχει.

— Καὶ ἔπειτα;

— Εἰς τὴν Λέσχην.

— Ἐρχομαι λοιπὸν καὶ ἐγώ, καὶ μὲ ἀφήνετε ἐκεῖ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἀπάντησιν, ἔλαβε θέσιν ἀπέναντι αὐτῶν ἐν τῷ ὄχηματι.

Ἄμα καθήσας ὁ Ξανθὸς νεανίας ἤρξατο ὀμιλῶν μετὰ πολλῆς οἰκειότητος ῥίπτων ἐκφραστικὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς ὥραιας μελαγχροίνης.

Ἡ Ζουάννα Τρελὰν ἦν ὄντως ὥραία. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον ὑπερτάτην λάμψιν ὁμοιάζον πρὸς δύο ἀδάμαντας ἐν ἐβενίφῳ πλαισίῳ. Ἡ μελανὴ ἀφθονὸς κόμη τῆς ἐπιπτεν εἰς θαυμασίους κρίκους ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς, τὰ δὲ πορφυρᾶ χεῖλη καὶ οἱ λευκοὶ ὀδόντες τῆς προεκάλουν τὰ φιλήματα.

Ὁ ἔραστὴς αὐτῆς, διότι προφανῶς ἐπρόκειτο περὶ ἀθεμίτου σχέσεως, ἦν μελαγχροίνος ὡς ἐκείνη, ὀλίγον μικρόσωμος δι' ἀνδρα, ἐπίσης εὐγενῆ, ἀλλ' ἤττον ταύτης διακεκριμένος. Εἶχε τὸ ὕψος ἀξιωματικοῦ τοῦ ἐλαφροῦ ἵππικοῦ ἐν πολιτικῇ ἐνδυμασίᾳ, μετὰ μελανῆς ρεδιγγότας, κομωμένης, μετὰ τὴν ταινίαν τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ὁ Ροζὲ δ' Ἀμβαρὲς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν δυσἀρέσειάν του διὰ τὴν αἰφνιδικάν, οὕτως εἶπε, εἰσβολὴν τοῦ Ξανθοῦ νεανίου ἐν τῇ ἀμαξίᾳ. Οὗτος ὅμως δὲν παρετήρησε τοῦτο.

— Ἐλα! βλέπω εὐχαρίστως, ὅτι καλοπερνᾶτε, τρυγονάκια μου, εἶπεν. Εἰς τὴν τιμὴν μου, σὲς θαυμάζω. Δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι ὁ Ροζὲ θὰ ἦτο τόσο πιστός. Δύο ἔτη! Ἐπρεπε νὰ ἦσθε σεῖς, κυρία, διὰ νὰ τον συγκρατήσετε διὰ τῶν θελητήρων σας. Δύνασθε τῇ ἀληθείᾳ νὰ καυχᾶσθε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας! Πανταχοῦ περὶ ὑμῶν ὀμιλοῦσι πανταχοῦ τὸ ὄνομά σας ἀκούεται. Ζουάννα, ἡ ὥραία Ζουάννα, ἡ θελητικὴ Ζουάννα. Μόνον ἡ δάμα κοῦπα δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἔραστου σας. Τί ἡλικίαν ἔχεις Ροζέ;

— Τί σὲ ἐνδιαφέρει;

— Λέγε, σὲ προκαλῶ.

— Ὅθ εἶμαι τριακοντούτης, ὑποθέτω.

Ὁ Ξανθὸς νεανίας ἐστράφη πρὸς τὴν κρεολήν.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἂν ὁ Ροζὲ ἦναι τριακοντούτης, θὰ ἠγάπα βεβαίως τὰ χαρτιὰ ἀπὸ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Εἶναι ὁ μάλλον λυσσωδὴς παίκτης τοῦ οὔστ, τοῦ βακκαρᾶ καὶ τοῦ ἐκαρτέ. Ἄ! πληρόνει καλὰ ὅταν παίζη. Τί εὐτυχία, ἂν ἡ δάμα κοῦπα καὶ ἡ δάμα σπαθὶ ἦσαν τόσον καλαὶ ἐρωμένοι ὡς σεῖς! Ἄλλ' αὐταὶ ἔχουσιν ἐνίοτε διαβολικὰς ἰδιοτροπίας· δυσκόλως ἐνίοτε ἀποσπᾶται τις τῶν ὀνύχων των. Ὅμοιάζουσι μὲ τινὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν σὲς ὀμοιάζουσιν.

Ὁ Ροζὲ δ' Ἀμβαρὲς ἐπληξῆε διὰ τοῦ ποδὸς ἐλαφρῶς τὸν φίλον του, διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῷ σιγὴν· ἀλλ' ὁ φίλος ἦτο φλύαρος καὶ δὲν ἐσιώπα εὐκόλως. Ἴσως εἶχε σκοπὸν τινὰ πρὸς τοῦτο.

Καὶ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἐν τῷ δάσει περιπάτου ὠμίλει περὶ τῶν κινδύ-

νων τοῦ χαρτοπαιγνίου, ὅπερ καταβροχθίζει καὶ τὰς μεγαλειτέρας περιουσίας.

— Ἐγώ, εἶπεν, ὁ Μαξίμος, ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ, ἂν ποτε ἔβλεπα ἐπικειμένην τὴν καταστροφὴν μου, θὰ ἔσπευδα νὰ εὕρω πλουσίαν κληρονόμον, ἀττημον ἂν αἱ μέτριάι μὲ ἤρνούντο, εἰδεχθῆ, ἂν αἱ ἀσχημοὶ μὲ ἀπέκρουον, καὶ θὰ ἐκέρδιζα τὰ ἀπωλεσθέντα.

— Εἶσαι πάντοτε τυχερός, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ δ' Ἀμβαρὲς.

— Διακινδυνεύω τόσο ὀλίγον! Ἐπὶ πλεόν, ὑφίσταμαι τὴν θλίψιν τῆς τύχης μου.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ἡ κρεολή.

— Τυχερός εἰς τὸ παιγνίδιον. . . Γνωρίζετε τὰ λοιπὰ.

Καὶ ἠτένισεν αὐτὴν διὰ βλέμματος λίαν ἐμφαντικοῦ.

— Ἀλήθεια, πότε φεύγεις, Ροζέ; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Ἄ! φεύγεις; ἠρώτησεν ἡ Ζουάννα. Δὲν μοῦ τὸ εἶπες.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ τινος ταραχῆς, ἀγαπητῆ μου, ἤθελα νὰ σοὶ εἶπω ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὲ ἀφήσω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐχω μίαν συγγενῆ εἰς Βρεττανίαν, ἡ ὁποία μὲ καταδιώκει πρὸ τινων ἐτῶν, τὴν μαρκησίαν δὲ Φοντερόζ...

— Μίαν λίαν εὐάρεστον νεαρὰν χήραν, διέκοψεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Ἴσχυὴν ὡς βακτηρίαν, εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς, καὶ τεσσαρακοντούτιδα.

— Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ τῆς εἶναι μόλις εἰκοσαέτις, ὑπέλαβε πονήρως ὁ δὲ Πρέλ.

— Ὅλιγον φροντίζω διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου, εἶπεν ὁ Ροζέ.

— Ἐχει δύο ἐξαισίους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, χαριέστατον ἀνάστημα, χεῖρας λεπτοφυεῖς καὶ περιουσίαν μεγάλην, μὴ λησμονῶμεν τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, προῖκα πριγκιπίσσης.

— Μία οἰκότροφος! Ἄφες με ἤσυχον, ἐψιθύρισεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς.

Ἄλλ' ὁ δὲ Πρέλ δὲν ἠννόει νὰ σιωπήσῃ.

— Αὐταὶ ὅμως αἱ οἰκότροφοι ὡς αὐτὴ γίνονται σοβαραὶ κόμησαι, εἶπεν.

Ἡ Ζουάννα εἶχε ταραχθῆ ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ἐκείνης, ἧς προσεπαθεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὸν σκοπὸν.

Ὁ Μαξίμος δὲ Ποῆλ ἦν ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρὲς. Οὐδέποτε σχεδὸν ἐχωρίζοντο.

Ἀφ' ἧς, ἐνεκα περιστάσεων, ἄς βραδύτερον θ' ἀφηγηθῶμεν, ἡ Ζουάννα ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ κόμητος, ὁ Μαξίμος ἦν οἰκετὸς αὐτοῖς· ἀπετέλει μέρος τῆς οἰκογενείας. Καθ' ἐκάστην σχεδὸν ὁ Ροζέ προσεκάλει αὐτὸν εἰς γεῦμα ἐν τῷ μικρῷ μεγάρῳ, ὃ εἶχεν ἐνοικιάσει τῇ Ζουάννᾳ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν. Συνώδευεν αὐτὰς εἰς τὸν περίπατον καὶ εἶχε τὴν θέσιν του εἰς τὰ θεωρεῖά των ἐν τοῖς θεάτροις.

Καὶ ἐφέρετο μὲν ὁ Μαξίμος φιλικῶς τῇ Ζουάννᾳ, ἐνίοτε ὅμως εἰς τὸ βλέμμα του διεφαίνετο παράδοξόν τι αἰσθημα. Ὁσᾶκις δὲ ὁ Ροζέ, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ ἔρωτος, ὤμνυε πίστιν τῇ ἐρωμένῃ του, ὃ

Μαξίμος ἔστρεφε τῷ φίλῳ αὐτοῦ τὰ νῶτα, ὡς εἰ προειδοποιεῖ τὴν νεανίδα ὅτι ὀλίγον ἔπρεπεν ἀπιστεῖν εἰς τὴν ὀρθότητα ἐκείνου. Ἐκείνη, διατελοῦσα ἔτι ἐν τῇ σελήνῃ, τοῦ μέλιτος, δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν τῆς κινήσεως ἐκείνης.

Νῦν ὅμως, ἤττον τυφλώττουσα, ὑπένοι εἰς τὰς ἀστειότητας τοῦ μαρκησίου συμβουλήν διδομένην αὐτῇ καὶ οἶονεὶ ἀποκαλύψιν.

Βεβαίως συνέβαινέ τι νέον ἐναντίον αὐτῆς.

Ὁ Μαξίμος ὠμίλει περὶ γάμου, δὲν προέφερε δὲ τυχαίως τὴν λέξιν ταύτην. Ὡς Νορμανδὸς ἐστάθμιζε τὴν ἀξίαν παντὸς λόγου, πρὶν ἢ εἶπῃ αὐτόν!

Ἡ Ζουάννα ἐχάραξεν ἐν τῷ νῷ τὸ ὄνομα δὲ Φοντερόζ, ὅπερ ὁ δὲ Πρέλ ἀφήκε νὰ τῷ διαφύγῃ οἶονεὶ ἀπροσέκτως:

— Εἶπες ἡ μαρκησία δὲ Φοντερόζ;

— Ναί.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς Βρεττανίαν.

— Εἰς ποῖον μέρος;

— Εἶσαι περίεργος; Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς;

— Θέλεις νὰ τὸ ἀποκρύψῃς; ὑπέλαβεν ἡ κρεολή.

— Ὅχι, βεβαίως.

— Τότε εἶπέ.

— Πρὸς τὸ μέρος τῶν Βάν.

— Μακράν;

— Ὅχι. Εἰς ἀπόστασιν λευγῶν τιων.

Εἰς μέρος ὅλως ἀγριον.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος αὐτό;

— Σαιν - Ζιλδάς.

— Εὐχαριστῶ.

Ἡ ἀμαξία μετὰ τινὰς περὶ τὰς λίμνας τοῦ δάσου στροφάς, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἐπανήρχετο ἤδη πρὸς τὰ Ἡλύσια. Ἀνῆλθεν εἶτα τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν καὶ τὴν ὁδὸν Τρουσέ, καὶ τέλος ἔστη πρὸ τῆς θύρας κομποῦ μεγάρου.

— Ἰδοῦ, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου, προσφιλῆς μου φίλη, εἶπεν ὁ κόμης.

— Δὲν θὰ εἰσέλθῃς, Ροζέ;

— Ἀδύνατον. Μὲ περιμένουσιν εἰς τὴν Λέσχην. Ἐχω νὰ κανονίσω μερικὰς ὑποθέσεις πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου καὶ δὲν θέλω νὰ τὰς ἀναβάλλω.

— Οὔτε μέχρι τῆς αὔριον;

— Οὔτε.

— Καλὴν νύκτα λοιπὸν, εἶπεν αὐτῇ μετὰ πείσματος. Πότε θὰ σὲ ἐπανίδω;

— Εἰς τὸ πρόγευμα, ἂν θέλῃς, μετὰ τοῦ Μαξίμου.

— Ἔστω. Σὲς περιμένω.

Καὶ μόλις ἐγγίσασα τὴν χεῖρα, ἦν ἔτεινεν αὐτῇ ὁ κόμης, κατήλθε τῆς ἀμαξίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἡ Ζουάννα, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ μέγαρόν της, ἦν λίαν ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη. Κακῶς ἤχησαν εἰς τὰ ὦτά της οἱ λόγοι τοῦ ἔρωτος μαρκησίου δὲ Πρέλ, προησθῆνετο δὲ κακὰ. Εἰς τὰς ἀστειότητας ἐκείνας περιείχετο προειδοποιήσεις καὶ ἀπειθῆ.

Ὁ μαρκησίος δὲ Πρέλ ἦν ἀρκούντως φρόνιμος. Μὲ τὰς ὀδοθήκοντα χιλιάδας λιβρῶν εἰσόδημα, τὰ τριάκοντα ἔτη του

καὶ τὸ μικρὸν οἰκογενειακὸν μέγαρόν του κατὰ τὴν ὁδὸν Πικνεπιστημίου, ἐθεώρει ἐαυτὸν ὡς τὸν εὐτυχέστερον ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἦν ἀρκετὰ εὐπρεπῆς καὶ ἀρεστός εἰς τὰς γυναῖκας, εὐφυῆς καὶ εἰς ἄκρον εἴρων. Εἶχε πολυτελῶς διασκευασμένον τὸν οἶκόν του καὶ τὸ χρέμα ἠρθάνει πάντοτε ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ καὶ τῷ τραπέζιτι του. Δὲν ἐσπτάλει εἶχε τοὺς αὐτοὺς πάντοτε ὑπνέτας καὶ νέας ἐρωμένες, αἱ ἤλλαζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, χωρὶς νὰ προσηλωθῆται πλέον τοῦ δέοντος. Τοιοῦτος ἦν ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

Μία παραδοξὸς λεπτομέρεια :

Εἶχεν ἀρκοῦσαν τιμὴν, ὥστε νὰ μὴ δεικνύηται ἐρωτότροπος τῇ Ζουάννᾳ Τρελάν, καίτοι αὕτη ἦν ἡ ἐρωμένη, σχεδὸν ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του, καίτοι ἦν τῆς ὀρέξεως αὐτοῦ, καίτοι σχεδὸν ἠγάπα αὐτήν.

Τοιοῦτος ἦν ὁ δὲ Πρέλ.

Ὁ τύπος αὐτοῦ δὲν εἶναι οὐδὲ τόσῳ χυδαῖος, οὐδὲ τόσῳ κοινός, ὅσῳ δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως.

Τοὺς λόγους ἐκείνους εἶπε τῇ Ζουάννᾳ σκοπίμως. Οὐδέποτε ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ ἔπραττε τι τυχαίως.

Ἐπιστῶν τὴν προσοχὴν τῆς δυστυχοῦς κόρης ἤθελε νὰ παρσκευάσῃ αὐτὴν διὰ δυστύχημα ἀναπόφευκτον, ὅπερ ἐκείνη θὰ ἠννόει, ἂν μὴ ὁ ἔρωσ ἐτύφλωνεν αὐτήν.

Ἐν τούτοις, ἐκ τινῶν φαινομένων, ἠννόησεν, ὅτι ἀλλόκοτόν τι συνέβηκε τῷ κόμητι δ' Ἀμβαρές, ὅστις πρό τινος καιροῦ ἐφαίνετο σύννους καὶ ὠριζέτο εὐκόλως διὰ μηδαιμίας ἀφορμᾶς. Βεβχίως τῇ ἀπέκρυπτε σοβρὸν τι συμβαῖνον αὐτῷ, ἴσως χρηματικὰς στενοχωρίας.

Προεφασίζετο ὑποθέσεις καὶ ταξείδια, καὶ μετέβηκιν ἦττον συχνάκις εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν.

Ὁ δ' Ἀμβαρές κατῴκει κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγκεσσῶ, εἰς παλαιὰν τινὰ πατρικὴν αὐτοῦ οἰκίαν.

Τὸ μέγαρον, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει τῇ Ζουάννᾳ ἦν μικρὸν ἀλλὰ λίαν κομψόν. Ἐσωτερικῶς δ' ἦν διασκευασμένον μετὰ πολλῆς καλαισθησίας καὶ πολυτελείας. Ἰδίως τὸ δωματίον τῆς Ζουάννας ἦν μετ' ἐκτάκτου φιλοκαλίας καὶ πλούτου κεκοσμημένον. Οὐδεμίαν εἶχε φεισθῆ δαπάνης ὁ κόμης ὅπως παράσχῃ τῇ ἐρωμένη αὐτοῦ πολυτελεῖ ἐπιπλα καὶ βαρύτιμα παραπετάσματα.

Ἡ ἱστορία τῆς ἦν ἀπλουστάτη καὶ κοινή.

Ἄμα μαθοῦσα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, τῆς συνοδευομένης ὑπὸ τριῶν ἐτῶν τροφείων, ὅτι εἰς ἐκτυτὴν ἔδει τοῦ λοιποῦ νὰ βησιθῆ, ἐπεδόθη ἡ δυστυχὴς κόρη εἰς τὴν ἐργασίαν.

Ἐπρεπε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀλλὰ τί δύναται νὰ κερδήσῃ μιὰ γυνὴ ἵνα ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς ;

Εὐπαιδευτος οὗσα καὶ πολὺ γλωσσος προσελήθη ὡς ὑποδιδάσκαλος εἰς τι παρθεναγωγεῖον κατὰ τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀπολαμβάνουσα κατὰ μῆνα τεσσαράκοντα φράγκων μισθοδοσίαν. Βραδύτερον ἐδέχθη

θέσιν παιδαγωγοῦ εἰς τινὰ οἰκίαν, κατὰ τὸ προάστειον τοῦ ἀγίου Ὁνωρίου παρὰ τῷ βαρόνῳ δὲ Φοντραίλ.

Ἦν τότε δεκαεννέα ἐτῶν καὶ ἐκτάκτως ὠραία. Ἡ καλλονὴ δ' αὐτῆς ἦν ἡ αἰτία, δι' ἣν προσέλαβεν αὐτὴν ἡ βαρὼν δὲ Φοντραίλ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς. Γυνὴ φιλάρεσκος καὶ ἐρωτότροπος, καίτοι τεσσαρακοντούτις, ἤθελε, προσλαμβάνουσα εἰς τὸν οἶκόν τῆς τὴν ὠραίαν Ζουάνναν, νὰ παράσχῃ τῷ συζύγῳ αὐτῆς, ἀπασχόλησιν ἐπαρκῆ, ὅπως μὴ οὗτος προσέχῃ εἰς τοὺς ἔρωτας τῆς βαρῶνης, ἀφιέται δ' οὕτως αὐτῇ ἐλευθερά.

Βεβχίως καλῶς ὑπελόγησεν, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἐπετύγχανεν, ὃν ἐπεδείκνυεν σκοπὸν.

Καὶ ὄντως, μόλις ὀκτὼ εἶχον παρέλθει ἡμέραι ἀπ' ἧς ἡ Ζουάννα εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ βαρῶνου δὲ Φοντραίλ, καὶ οὗτος, κατὰ δέκα πέντε ἔτη μεγαλείτερος τῆς συζύγου του, ἠράσθη αὐτῆς. Δὲν ἐξήρχετο πλέον εἰς τὸ δάσος, εὗρισκε δὲ ἀφορμὰς νὰ παρίσταται εἰς τὰ μαθήματα τῆς θυγατρὸς του, ζακθῆς, λεπτοφυοῦς καὶ ἀσθενοῦς ὑγείας, ἵνα οὕτω βλέπῃ πάντοτε τὴν ὠραίαν παιδαγωγόν.

Ἦν ἐκ τῶν προτέρων βέβχιος, αὐτὸς ὁ διεφθαρμένος παρισιανός, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ ἐλκύσῃ διὰ τοῦ πλούτου τὴν πτωχὴν ἐκείνην καὶ ἐγκαταλελειμμένην κόρην.

Ἡ Ζουάννα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐφαίνετο μὴ ἐννοοῦσα τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ, μεγίστην δ' ἐδείκνυε ἀδιαφορίαν εἰς τοὺς διαφορομένους αὐτοῦ λόγους. Ὅσακις δὲ ὁ λατρευτῆς αὐτῆς προέβαινε μέχρι τολμηροτέρων ἐκδηλώσεων, ἐκείνη δι' ἑνὸς ψυχροῦ βλέμματος ἐπέβαλλε αὐτῷ σιγὴν!

Μολονότι δὲ ἡ ἐπιθεσίς του εἰς μάτην ἀπέβηκε, δύο μῆνας μετὰ τὴν εἴσοδον τῆς παιδαγωγοῦ εἰς τὸ μέγαρον δὲ Φοντραίλ, ὠραῖον μέγαρον, μετὰ τοῦ προαυλίου καὶ κήπου γειτνιαζόντος μὲ τὸν τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρές, ὁ βαρόνος δὲν εἶχεν ἀπωλέσει πᾶσαν ἐλπίδα.

Κατ' αὐτὸν ἡ διαγωγή τῆς Ζουάννας ἦν ἐπιδειξία παγίς ὅπως ἔτι μᾶλλον ἐλκύσῃ αὐτόν.

Δύο ἔτι μῆνας βραδύτερον, οὐδὲ ὅλως προχωρήσας εἰς τὰ σχέδιά του, ἐπεχείρησε νυκτερινὴν ἐπιθεσίαν, καθ' ἣν ἀπέτυχεν οἰκτρῶς.

Ἡ Ζουάννα ἠναγκάσθη νὰ ἐξηγηθῆ σαφῶς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Φοντραίλ, ἀνευ ὀργῆς καὶ κραυγῶν, οὕτως ὥστε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν φιλίαν τοῦ διώκτου αὐτῆς, ὅστις τέλος ἀπεσύρθη, ἐλπίζων ὅτι αἱ ὑποσχέσεις του θὰ ἔφερον βραδύτερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης αἱ σκέψεις τῆς Ζουάννας ἐγένοντο σκοτεινότεραι ἢ πρότερον.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ὑποδείξει αὐτῇ ὅτι ἔδει νὰ ὑποκύψῃ ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς θελήσεις του, ἂν μὴ ἤθελε ν' ἀποβληθῆ

καὶ νὰ εὐρεθῆ ἀνευ στέγης καὶ ἄρτου.

Δὲν ἦτο ὁ μόνος ὁ βαρόνος δὲ Φοντραίλ ὁ θαυμαστῆς τῆς καλλονῆς τῆς Ζουάννας. Εἰς τὸ μέγαρον ἐδέχοντο πολλοὺς, αἱ δὲ συναναστροφαὶ ἦσαν πολὺ συχναί. Μετὰ τὸν οἰκοδεσπότην λοιπὸν εὐρέθη ἄλλοις τις, ὁ λοχαγὸς τῶν δραγῶνων δ' Ἐστρέλ, ὅστις ἠθέλησε νὰ μιμηθῆ τὸν ἐξαδελφον αὐτοῦ δὲ Φοντραίλ.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἀπέκρουσε θαρραλέως ἡ Ζουάννα, ἥτις τέλος ἤρξατο ἀνδιαζούσα τοὺς ὑβριστικoὺς τούτους ἔρωτας.

Μετὰ τὸν λοχαγὸν ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν μαθητῶν, διατελούντων ἐν διακοπαῖς, τῶν ἀνεψιῶν τοῦ δὲ Φοντραίλ ἡ τῆς μαρκησίας, εἶτα τῶν φίλων καὶ γνωρίμων.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἀτυχὴς παιδαγωγὸς ὑφίστατο ἀληθῆ πολιορκίαν. Ἦννόει καλλίστα τοὺς λόγους, δι' οὓς ὁ βαρόνος ἐτήρει αὐτὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἠσθάνετο ἐσχάτην ἀπογοήτευσιν.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῆ καὶ ν' ἀπέλθῃ τοῦ οἴκου τοῦ μαρκησιοῦ, ὅτε γεγονός τι ἐπῆλθε καὶ μετέβαλε τὰς ιδέας αὐτῆς.

[Ἔπεται συνέχεια].

* K

Εἰς τὸ προεξέχει :

H E I K Ω N

Εἰκὼν ὑπὸ ἸΒΥΚΟΥ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ἹΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Σολίνος ἔπεσεν ἡμιθανής, καθαιματώσας τὸ τε στόμα καὶ τὸ μέτωπον, καὶ παραμορφώσας αἰσχυρῶς τὸ πρόσωπόν του.

Ἀνέτειλεν ἡ ἡώς, ἀλλ' ὁ ἥλιος δὲν ἐφείδρυνε τὴν γῆν.

Ὁ καπνὸς εἶχε διαχυθῆ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ὡς σκηνή. Τὸ τέρας ὅμως δὲν ἐφαίνετο· ἀλλ' ἠκούετο μόνον ὁ βρυχηθμός τῶν λεόντων καὶ αἱ ὀρυγαὶ τῶν τίγρεων.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐκδικήσεως, οὐδὲν πτηνὸν ἐφάνη, ἀλλὰ πάντα πεφοβισμένα ἔμενον ἐν τῇ φωλεῇ, προστατεύοντα διὰ τῶν πετερυγῶν τὰ μικρά των.

Οὐδὲν θηρίον ἐφάνη ἐν τῷ δάσει, διότι ὁ φόβος παρ' αὐτοῖς ὑπερίσχυσε τῆς πείνης.

Οἱ κύνες, κάτω ἔχοντες τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὰ σκέλη των, ἔτρεχον τῆδε κἀκεῖσε ζητοῦντες τὴν συνήθη κατοικίαν των, καὶ ἂν εὗρισκον αὐτὴν κε-

κλεισμένην, ὠλόλυζον εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οὐδεὶς, ὅσον σκληρὸς καὶ ἀνῆτο, ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἀνευ οἴκτου.

Οἱ πολῖται ἐξηκολούθουν νὰ δέωνται. Προσέφερον εἰς τὰ εἶδωλα τὰ πολυτιμότερα αὐτῶν πράγματα. Ὑπῆρξαν μάλιστα καὶ τινες ἀνοίγοντες τὰς φλέβας τῶν τε χειρῶν αὐτῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ προσφέροντες πρὸς ἐξίλασμον τὸ αἷμα τῶν.

Τὴν ἐσπέραν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας, τὸ μέλαν νέφος ἤρξατο νὰ βροντᾷ, ἐκκωφαίνον πάντας.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐφάνη ὅλη πυρώδης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐβλάπτοντο. Ἀνυπόφορος δὲ δυσωδία κατέστρεψε τὴν ὄσφρησιν. Εἶτα ἔπνευσε σφοδρότατος ἀνεμος, καὶ σεισμὸς ἐκλόνισε τὴν γῆν, ὥστε τὸ πλεῖστον τῶν οἰκιῶν κατέπεσαν καὶ πλείονες τῶν ἑκατοντακισχιλίων πολιτῶν ἀπώλοντο.

Τότε ἐφάνη αὐθις τὸ τέρας ἐν τῇ πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Σολίνου πλατείᾳ.

Τὸ βλέμμα του κατ' ἀρχὰς ἐσθεσμένον, ἤναπτε βαθμηδόν, καθ' ὅσον ἠϋξάνεν ἡ θεομηνία ἐκείνη, καὶ ὅτε εἶδεν ἐσπαρμένα τὰ σπλάγχνα τῶν τόσον οἰκτρῶς καταπλακωθέντων, ἔγινεν ὅπως πύρινον καὶ ἐξηκόντισεν ἕνα σπινθήρα, ὅστις, πεσὼν ἐπὶ τοῦ μεγάρου τοῦ Σολίνου, ἤναψεν ἀμέσως τοιαύτην πυρκαϊάν, ὥστε οὐ μόνον τὰ ξύλα καὶ τὰ σίδηρα, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι ἐκάησαν.

Τὸ τέρας ἐρρίφθη εἰς τὰς φλόγας καὶ ἐκρήμνισεν ἐντὸς αὐτῶν ἀπαντας τοὺς τοίχους τοῦ μεγάρου, ἄχρις οὐ ἔμεινεν ὀρθία μία μόνη αἰθουσα, ἐν ἣ ὁ Σολίνος, κείμενος ἐπὶ τινος κλίνης ἐπάλαιον ἀπελπιστικῶς κατὰ τοῦ τέρατος, ὅπερ θέσαν τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν ἔπνιγε μετ' ἀγρίας εὐχαριστήτως.

Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ματθίλδη, αἱ δὲ δεσποινίδες, κύκλω αὐτῆς ἰστάμεναι, ἔβλεπον αὐτὴν ἀτενωῶς, ἐνῶ οἱ πεφοβισμένοι ὀφθαλμοὶ τῶν καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῶν ἐδείκνυον τὸν φόβον, ὃν ἤσθαινοντο.

Αἰφνης αἱ θύραι τῆς αἰθούσης ἠνεψήθησαν παταγωδῶς, ὁ ἀνεμος εἰσελθὼν ὀρμητικῶς ἐσθεσε τὰ φῶτα, φωνὴ δὲ ἰσχυρὰ ἠκούσθη καὶ βήματα βαρῆα καὶ θροῦς ἐσθῆτος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Αἰφνίδιος τρόμος κατέλαβε πάσας τὰς νεάνιδας, αἰτινες ἀλληλοκρατούμεναι, εἶτε ἀπὸ τῶν χειρῶν, εἶτε ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχετο ὁ θόρυβος, ρηγνύουσαι ὀξυτάτην κραυγὴν.

Ἄλλ' ἀηδιάσας νὰ κυλιώμαι ἐν τῷ τοιοῦτῳ βορβόρῳ τοῦ φθόνου, τῆς κουφότητος καὶ τῆς δεισιδαιμονίας, ἐγκαταλείπω προθύμως τὸ θέμα τοῦτο. Αἰσχρὰ ἡ ἐπιπόλεια εἶναι τὰ πάθη τῆς γυναικός· ἄλλος ὁμως ἔστω ὁ Χάμ τῶν αἰσχροτήτων αὐτῶν, ὡς ἄλλος εἶναι ὁ κόλαξ. Ποθῶν νὰ καταδείξω τὸ ὀλίγον ἀγαθόν, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ πνεύματι τῶν. ἐγκαταλείπω τὰς ἀπείρους ἀκαθαρσίας εἰς τὴν ὀργὴν, εἰς τὴν περιφρόνησιν ἢ εἰς τὸν οἶκτον τῶν ἀνδρῶν

Γ'

Καὶ ἡ αὐγὴ τὴν βλέπει νὰ στεναζῇ...
Μὰ καὶ τὴ νύκτα στεναζει ἡ φτωχὴ!...
Εἰς τὴν καρδίᾳ ὁ ἔρωτας φωλιάζει,
Σὰν τὴν καρδίᾳ μας εὐρὴ μοναχίη.
Κοράσια τρυφερά, χαριτωμένα,
Τὸν ἔρωτα φοβόσαστε, καύμενα!

ARMINIO, τραγωδία.

Τί εἶναι ἄρα ἡ ἡδονικὴ ἐκείνη φρικίασις, ἣτις καταλαμβάνει τότε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς καλλονῆς;

Μὴ ἡ ψυχὴ προώρισται νὰ συγκινηθῆται διὰ πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠραῖον;

Μὴ ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ θεῖα ἀρχὴ χαίρει βλέπουσα ἐπὶ τῆς γῆς πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς τὸν Θεόν;

Ἄλλὰ τότε, διατί ὁ νοῦς δὲν ἐξαιπτεται ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν οὐρανῶν;

Διατί βλέπομεν ἡσυχῶς τοὺς χειμάρους τοῦ φωτός;

Διατί, ἂν μὴ ἀγάπη συζύγου ἢ φίλου συγκινηθῆται ἡμᾶς, δὲν στεναζόμεν βλέποντες τὸν νυκτερινὸν πλανήτην;

Τί ἔχει ἡ γῆ δυνάμενον νὰ ἐξισωθῆται πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῶν οὐρανῶν;

Ἄ! δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ, ἣτις ἀνυψοῦται βλέπουσα τὴν καλλονὴν! Δὲν εἶναι ὁ θεὸς νοῦς, ὁ ἐξαπτόμενος ἐνώπιον τῆς ἀπορροίας τοῦ Πατρὸς τῶν τελείων πραγμάτων!

Ἡ μανία αἰσχροῦς ἡδυπαθείας ταράττει ἡμᾶς. Ἡ ἰδέα βρωμερᾶς ἡδονῆς πιέζει τὴν καρδίαν μας καὶ κόπτει τὴν φωνὴν μας.

Ἀνθρωπε, σὺ μόνον δύνασαι νὰ συγκριθῆς προσηκόντως πρὸς τὸν πηλόν, ἐξ οὗ ἐγεννήθης!

Ἦ πικρὴ καρπὲ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, σὺ ἀφῆρεςας ἡμῶν καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς πλάνας, αἰτινες ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐγενεῖς: τὰ συναισθήματα τῆς καρδίας.

Ἡ χαρὰ τοῦ νοῦς, ἣν προκαλεῖ μία στιγμὴ ἐξάφνης, ἂν δὲν εὐρὴ τι πραγματικὸν ὅπως διατηρηθῆ εἶναι βραχυτάτη.

Ὁ βασανίζων τὰς ἀθανάτους ψυχὰς λίαν βαθέως γινώσκει πάντας τοὺς τρόπους τῶν βασάνων, ὅπως μὴ ἀφίσῃ αὐτὰς μακρὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἀγωνίᾳ, διότι τότε ἡ ἀγωνία αὐτῆ, ἕνεκα τῆς ἕξως, θὰ ἐγίνετο ἄλλη φύσις· ἂν δὲ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διαρκῆσῃ, ὁ θάνατος θὰ ἐπήρχετο ἀκολουθῶν ταχέως τὰ ἴχνη τῆς.

Ὅθεν ὁ βασανιστής, ὅστις ἀπομακρύνει ὅσον δύναται περισσότερο τὸν θάνατον τοῦ θύματός του, γινώσκων ὅτι ἡ βία δὲν συνίσταται τόσῳ εἰς τὴν ἔντασιν, ὅσῳ εἰς τὴν διάρκειαν, ἀναγκάζεται νὰ ποικίλλῃ τὸν τρόπον τοῦ μακρῦναι, ὅπως ὁ πάσχων μὴ συνειθίσῃ ἢ μὴ ὑποκύψῃ.

Ὁ Ἀρμιάνης, ὅταν θέλῃ ν' ἀπολέσῃ τὸν δυστυχεῖ ὀδοιπόρον, δὲν πλῆττει αὐτὸν ἀμέσως δι' ὅλης τῆς ἰσχύος του, ἀλλ' ἐνίοτε ἐν μέσῳ τῶν συσταδῶν τοῦ δάσους δεικνύει αὐτῷ φῶς, ἢ κάμνει ν' ἀκούεται ἀνθρώπος ἐκεῖ πλησίον, ὅπως ἡ καρδία

τοῦ ὀδοιπόρου ἐλπίσῃ καὶ εἶτα αἰσθανθῆται πικροτέρην τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ σκότους καὶ τῆς φοβερᾶς ἡρεμίας, ἣτις προηγείται τῆς θυέλλης.

Ἐπὶ τέλους, ὁ κακὸς τροπος δαίμων, βαρυνθεὶς τὸ σκληρὸν τοῦτο παιγνίδιον, παρασκευάζει τὴν τελευταίαν καταστροφὴν καὶ θηριωδέστερον τὸν ἐμπαιγμὸν.

Ἡ κατοικία τῶν ἀνθρώπων ἀπέχει μόνον ὀλίγα βήματα, καὶ ὁ ὀδοιπόρος χαίρει ἤδη προαισθανόμενος τὴν πυρᾶν, ἣτις θὰ ἀποδώσῃ τὴν κίνησιν εἰς τὰ παγωμένα μέλη του, καὶ τὴν τροφήν, ἣτις θὰ τὸν ἀνακουφίσῃ. Ἄλλὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κατοικίας ὑπάρχει βάραθρον.

Ὁ ὀδοιπόρος ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ φῶς καὶ δὲν προσέχει εἰς τὴν ὁδόν. Αἰφνης ἡ γῆ χάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας του. Ὁ δυστυχὴς κρημνίζεται βάλλων ἀπελπιστικῶς κραυγὰς, εἰς αἰς ἀπαντῶσιν οἱ καγχασμοὶ τοῦ Ἀρμιάνου, ὅστις κύπτων ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ βράθρου χαίρει βλέπων αὐτὸν κρημνιζόμενον ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἀφίνοντα ἐπ' αὐτῶν σπλάγχνα καὶ αἷμα, πρὶν ἢ πέσῃ συντετριμμένος εἰς τὸν βυθόν.

Τὰ φαντάσματα τῆς δόξης εἶχον ἐγκαταλίπη τὸν ἀκόλουθον, φρουροῦντα ἐν τοῖς ἀνακτορικῶς κήποις. Ἐνίοτε ὠλόλυζεν ὑποκώφως καὶ ἀνέκραζεν:

— Ὡ φιλοδοξία! Ὡ ἔρωτες; ...

Μόλις ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἐλαφρὰ τις κίνησις τὸν ὤθησε ν' ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ... δὲν ἦτο ἄρα γε πλάσμα τῆς πυρεσσοῦσης φαντασίας του;... Ὅχι...

Μορφὴ ὠραιότερα, ἢ ὅσον φαντασία δύναιται νὰ φαντασθῆ καὶ ποιήσῃς νὰ περιγράψῃ, ἴστατο ἐνώπιόν του.

Ἦτο περιτετυλιγμένη διὰ μακροῦ μέλανος πέπλου, ἐκ τῶν καλουμένων γρίμπα, ὅς αἱ ὠραῖαι θυγατέρες τῆς Σικελίας μετεχειρίζοντο ὅπως περιβάλωσι τὸν λαίμον, τὸ στήθος καὶ μέρος τοῦ σώματος, καθιστῶσαι καταφανεστέραν τὴν καλλονὴν τῶν διὰ τοῦ καλλίστου αὐτῆς κοσμηματος—τῆς αἰδοῦς.

Θνητὴν ἀπεδείκνυον αὐτὴν αἱ κινήσεις τῆς ἐσθῆτός της, ἣτις κατεδείκνυε τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀβροῦ ἐκείνου σώματος. Ἄλλὰ τὸ ἐλαφρὸν αὐτῆς βῆμα, ὅπερ μόλις ἐπέβη τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας της φύλλα περιῆγε τὸν βλέποντα εἰς ἀμφιβολίαν μὴ μᾶλλον εἰς τὰς πνευματικὰς ἢ εἰς τὰς γήινους ἀνῆκεν οὐσίας.

Ὁ εὐφάνταστος ποιητὴς θὰ ἀπεκάλει αὐτὴν τὸ Πνεῦμα τῆς Μελαγχολίας, ὅπερ καταρᾶται σιωπηλῶς τὴν νύκτα καὶ ψιθυρίζει παράπονον, ἀλλὰ δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς, ὅπως μὴ ἀφυπνίσῃ τοὺς υἱοὺς τῆς γῆς, αἰτινες τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶναι ἐτυχεῖς, διότι εἶναι ὑπὸ τὸ κράτος τινὸς ὁμοιάζοντος πρὸς τὸν θάνατον.

Ἡ κόρη τοῦ σοφικοῦ οἴκου, ἀγνωοῦσα πόθεν προήρχετο ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος, ἔδραμεν εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ἤκουσεν αὐτὸν προελθόντα, ὅπως παρηγορήσῃ τὸν τεθλιμμένον, — διότι εἰς τί θὰ συνίστατο ἡ εὐ-

γένεια της καρδιάς, ἂν ἡ κραυγὴ τῆς ἀθλιότητος ἤθελεν ἠχη ἐπὶ ματαίῳ ;

— Παναγία τῶν βρασάνων ! (εἶπεν ἡ νεανίς, εἰσελθούσα ὑπὸ τὴν στοάν, ἣν δὲν ἐφώτιζον αἱ τῆς σελήνης ἀκτίνες)... οἱ τεθλιμμένοι εἶναι περισσότεροι ἢ ὅσοι ἔπρεπε νὰ ἦναι. Ποῖος στεναζει ἐδῶ ; . . .

Ὁμίλησον . . . ἂν ἦται δυστυχής, μάθε ὅτι οὐδεὶς ἀπῆλθεν ἀνευ παρηγορίας ἀπὸ προσώπου τῆς θυγατρὸς τοῦ Μκμφρέδου.

Μάτην ἐπὶ μακρὸν περιέμεινεν ἀπάντησιν. Τὰ χεῖλη τοῦ ἀκολούθου δὲν παρέσχον αὐτῷ τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἔτρεμον, καὶ ἡ πνοὴ τοῦ θανάτου ἐφάνη σβεννύουσα τὴν φλόγα τῆς ζωῆς του.

— Ὁμίλησον (ἐπανελάθεν ἡ Ἰόλη). Ματαίᾳ ἐπιθυμίᾳ δὲν μέπρακινεῖ νὰ μάθω τὰς δυστυχίας σου. Ἄν δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ σὲ παρηγορήσω, δὲν θὰ εἶχον τὴν σκληρότητα νὰ ἐρωτήσω περὶ τῶν παθημάτων σου, — διότι, καίτοι ἡ περιεργία μιμεῖται τὴν γλώσσαν τοῦ οἴκτου, ἐγὼ ἀπεχθάνομαι ἐκεῖνον, ὅστις ἀξιοῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, δι' ἀπλὴν καὶ μόνην τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν γνωρίσῃ. Σὲ προτρέπω νὰ ὀμιλήσῃς. Ἄν τὰ δεινά σου δύνανται νὰ ἀνακουρισθῶσιν, ἡ Ἰόλη θὰ σὲ παρηγορήσῃ. Ἄν δὲ καὶ ὁ χρόνος δὲν ἔχη τοιαύτην δύναμιν, περίμενε τὴν παρηγορίαν . . .

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου ! ἀνέκραξεν ὁ ἀκόλουθος.

Τί ἤσθάνθη ἐνδομύχως ἡ Ἰόλη, ἀκούσασα τὴν φωνὴν ἐκείνην καὶ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν ; Ὅ,τι ἤσθάνθη ἀνθρωπίνην φωνὴν δὲν δύναται νὰ τὸ ἐκφράσῃ. Θὰ ἐπιστεύομεν ὅτι ἦτο οἴκτος, ἂν — ἀφοῦ δὲν ἔχωμεν τὰ μέσα ὅπως τὸ ἐκφράσωμεν — δὲν εἶχε δοθῆ ἡμῖν καρδιά, ὅπως τὸ αἰσθανθῶμεν . . . Καὶ τὸ πρόσωπον ; Ἄν τὰ σκότῃ ἀπέκρυπτον τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ βεβιάως ἦτο ἀνθρώπου πίπτοντος αἴφνης ἐκ τοῦ πεπερασμένου εἰς τὸ ἄπειρον.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΕΜΜΑ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἐμμα δὲν ἀπήντησεν. Ἐκάστη λέξις τοῦ κόμητος σκληρότατα τὴν ἐπλήγωνε. Ἄλλ' ἐκεῖνος διακρίνας τὴν συγκίνησιν της, ἐξηκολούθησε :

— Δὲν εἶνε σήμερον ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν αἰσθάνομαι πόσον ἄδικος ἐφάνην πρὸς σέ. Ἦννόησα τοῦτο καθ' ἣν ἡμέραν, ἐπιστρέψας τέλος ἐκ τῶν ταξιδίων μου, σὰς ἐπανεῦρον ἔτι θελκτικώτερον, ἀλλ' ἀδύνατον, λυπημένην καὶ ἀπαρηγόρητον. Τότε εἶδον ὅποιαν ἀνοησίαν ἐπραξα, γυρίζων τὸν κόσμον ὅπως ζητήσω δόξαν, ἀφοῦ εἶχον εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ μά-

λιστα εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν μου, τὴν εὐτυχίαν ἀναμένουσάν με ἠρνήθησαν τότε τὴν νέαν θέσιν, ἣν μοι προσέφερον, ὁ μόνος μου σκοπὸς ἦτο ν' ἀνακτήσω πλῆσιόν σου τὴν ἐκτίμησιν, ἣν βεβκίως θὰ εἶχον ἀπωλέσῃ, καὶ ν' ἀφοσιωθῶ ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς σέ, ἀφοῦ ἠμέλησα νὰ κατακτήσω τὴν καρδίαν σου, πρὶν ἀναχωρήσω.

Ἐκτοτε ἀνεκάλυφα, Ἐμμα, ἀγνώστους θησαυροὺς εἰς σέ καὶ σὲ ἠγάπησα μετὰ θερμότητος ἔρωτος, ὅστις δὲν θὰ σβασθῇ, ἢ ὅταν ἐξελκείθῃ καὶ ἡ ζωὴ μου. Ἐὰν ἡ ἀφοσιώσις μου αὕτη σὲ συνεκίνησεν, ἐὰν ὑπῆρξα μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰλικρινῆς πρὸς σέ, εἰπέ μοι ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐνθυμηθῇς τὴν θλιβερὰν ἐκείνην ἐποχήν, εἰπέ μοι ὅτι με συγχωρεῖς.

— Οὐδὲν ἐπράξατε ἄξιον συγγνώμης, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Σας . . .

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ, ἤθελε νὰ προσθήσῃ : « Σας ἀγαπῶ ! » καὶ δὲν ἐτόλμησεν.

— Εἶμαι ἀναξία νὰ τῷ ὀμιλῶ περὶ τοῦ ἔρωτός μου ! ἐσκέπτετο.

— Τελειώσον ὅ,τι διανοεῖσθαι νὰ εἶπῃς, τῇ εἶπε ὁ κόμης περιπτυσσόμενος αὐτήν.

Πόσον ἦτο εὐτυχής, αἰσθανομένη ὅτι ἠγαπάτο, ἀλλὰ καὶ πόσον ἐπίσης ὑπέφερον !

Ἐν τούτοις ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ ὁ κύριος Φρουασὺ τὴν καθικέτευε τῇ ἐφάνετο ὅτι ἡ λέξις « ἔρωσ » ἦτο βλασφημία.

— Εἶνε ἀπέραντος ἡ ἔκτασις τῆς ἀφοσιώσεώς μου, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὐρ τοῦ συζύγου της.

Ὁ κόμης κατηχαριστήθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, καὶ δὲν ἐνόησε πόσον θλίψιν περιέκλειον αἱ λέξεις ἐκεῖναι.

— Ὡ ! ἀγαπητῆ μου Ἐμμα, τῇ ἔλεγε περιπτυσσόμενος τὸ θελκτικὸν σῶμα τῆς κομῆσσης, οὐδέποτε ἀμφέβαλλον περὶ τοῦ ἔρωτός σου, ἀλλὰ καθίσταμαι ὁ εὐτυχέστερος θνητὸς ὅσάκις προφέρουσι τοῦτο τὰ ὠραῖά σου χεῖλη. Δὲν σ' ἐπιπλήττω, διότι τόσο σπανίως ὀμιλεῖς περὶ τοῦ πρὸς ἐμέ ἔρωτός σου. Ἡ ἐρημία, εἰς ἣν τόσα ἔτη ἔζησας ἐξ αἰτίας μου, σ' ἐσυνείθισε νὰ καταπνίγῃς τὰ αἰσθηματά σου, νὰ πιέζῃς τὴν καρδίαν σου. Ἀναγνωρίζω κάλλιστα τοῦτο. Οὐδὲν παράπονον ἔχω ἐναντίον σου, τὸν ἑαυτόν μου μόνον μέμφομαι. Ἄλλ' ὅταν ὡς σήμερον, λέγεις . . . Ἄ ! δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον εἶμαι εὐτυχής, τόσο εὐτυχής, ὥστε αἰσχύνομαι σχεδὸν διὰ τὴν χαρὰν μου, τὴν ὅλως ἀσυμβίβαστον μετὰ τὴν ἡλικίαν μου. Καθὼς βλέπεις λοιπόν, ὅταν ἤμην εἰκοσι ἔτων, ἐπερόμην ὡς τεσσαρακοντούτης, καὶ δὲν ἔβλεπον ἢ τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἂν καὶ τεσσαρακοντούτης ἦδη, ἀναζητῶ τὸ παρελθόν μου χάρις εἰς σέ, ἐπανευρίσκω τὰ τόσο μωρῶς ἀπωλεσθέντα ὠραῖά μου ἔτη, καὶ πιστεύω τώρα εἰς τὴν ποίησιν, πιστεύω εἰς τὸν ἔρωτα. Τέλος αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἀναγεννηθέντα, αἰσθάνομαι ὅτι ζῶ, ὅτι . . . ἀγαπῶ !

Ἡ Ἐμμα μετὰ τρόμου τὸν ἤκουεν. Εἶχε λησμονήσει πρὸς στιγμήν τὸ παρελ-

θόν της, τὰς ταλαιπωρίας της καὶ αὐτὴν προσέτι τὴν Ἀλίκην. Ὀνειρεύετο καὶ τὸ δειρόν της ἦτο θελκτικώτατον. Ἄλλ' αἴφνης ἐκρούσθη ἡ θύρα.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ὁ κύριος Φρουασὺ μετ' ἀνυπομονησίας.

— Τὸ ὠραῖον δειρόν μου διελύθη ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἐμμα.

Ὁ Λύσανδρος, διότι οὗτος εἶχε κρούσει, ἐνεφανίσθη καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς πλέον ἀναπαυτικῆς καθέδρας τῆς αἰθούσης, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις τὸν παρετήρει μετὰ δυσαρεσκείας,

— Δὲν ἀμφέβαλλον . . . ἐπέστρεψας πλῆσιόν της συζύγου καὶ με ἀφήκες ὄρθιον εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία.

— Ὅρθιον ! Ὅρθιον ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Φρουασὺ καὶ τίς σ' ἠμποδίζε νὰ καθήσῃς ; Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ καθίσματα.

— Καὶ καθέδραι ἀκόμη, ἐξαδελφε προσέθεσεν ἡ Ἐμμα, ἥτις ἐπεθύμει διὰ τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὴν συνδιάλεξιν ν' ἀπομακρύνῃ τὰς κατατροχούσας αὐτὴν σκέψεις.

— Ἀπορῶ ἀληθῶς ν' ἀκούω νὰ ὀνομάζωσι καθίσματα τὰ ζύλα ἐκεῖνα ! διότι, ἀντὶ ν' ἀναπαυθῇ τις καθήμενος ὑποφέρει φοβερὰ.

— Μεγαλοποιεῖς τὰ πάντα, τῷ εἶπεν ὁ κόμης γελῶν. Ἐὰν δὲν ἤθελες νὰ καθήσῃς ἠδύνασο νὰ με ἀκολουθήσῃς, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς μαζί μου

— Νὰ σὲ ἀκολουθήσω ! φαντασθῆτε, ἐξαδελφε, ὅτι διασκεδαζει ἀναμιγνυόμενος εἰς θορυβώδεις συναθροίσεις.

— Ἄλλ' ὅ,τι ἐπραξες, φίλε μου, εἶνε κάκιστον, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἐμμα.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλ' ἀγαπητῆ μου Ἐμμα, ὁ Λύσανδρος νομίζει θορυβώδη συνάθροισιν δωδεκα περίπου ἡσυχούς περιπατητὰς συνηθροισμένους περίξ δύο ἀμαξῶν, πρὸ μικροῦ θραυσθειῶν. Ἀνεμίχθην κ' ἐγὼ διὰ νὰ μάθω ἐὰν ἐπληγώθη κανεὶς. Ἄν ἤρχῃσσο καὶ σὺ μαζί μου, προσέθεσεν ὁ κόμης στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐξαδελφόν του, ἤθελες . . .

— Ἐγὼ νὰ ἔλθω μαζί σου, ποτέ ! ἀνέκραξεν ὁ Λύσανδρος. Διὰ νὰ κάμω καμμίαν ἀφροσύνην, δὲν ἔχει οὕτω : Ὡ ! οὐδέποτε θ' ἀναμιχθῶ εἰς ταῦτα. Ὑπεραγαπῶ τὴν ἡσυχίαν μου καὶ δὲν μοι ἀρέσουν τοιαῦται ἀπερικοφίαι. Πιθανὸν εἰς ἐκ τῶν ἡνιόχων νὰ με προσεκάλῃ ὡς μάρτυρα, διὰ νὰ βεβαιώσω ὅτι ὁ ἕτερος ἐπρόξενησε βλάβην εἰς τὴν ἀμαξίαν του. Καὶ τότε θὰ ἠναγκασθῶ μίαν ἡμέραν νὰ χάσω τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, ὅπως διηγηθῶ ὅ,τι ἀντελήφθην. Μοὶ συνέβη τοῦτο καὶ ἄλλην μίαν φοράν. Ἄλλὰ πλέον δὲν θὰ τὸ πάθω.

Καὶ ὁ Λύσανδρος λέγων ταῦτα, ἐποίει τόσῃ χαριστάτας χειρονομίας, ὥστε ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἐξεραγήσαν εἰς γέλωτας. Ἄλλ' ἐκεῖνος, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ, ἐξηκολούθησε :

— Δὲν θ' ἀναμιχθῶ εἰς οὐδενὸς τὰς ὑποθέσεις. Ἦλθον εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ἀπολαύσω ἀπολύτου ἡσυχίας.

Και κουρασθείς, διότι ώμίλησε πολύ, έξηπλώθη έτι περισσότερο.

Ο κύριος Φρουασύ και η σύζυγός του τόν παρετήρησαν πρὸς στιγμήν, κατόπιν προχωρήσας ὁ κόμης ἐνώπιόν του,

— Τώρα ὅπου εἶσαι πλέον ἡτυχος, δὲν μᾶς λέγεις, τῷ εἶπε, τί ἀπέγεινεν ὁ κύριος Ρίβες;

Ἡ Ἐμμα ἠνωρθώθη, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Ὁ κύριος Ρίβες; ἐψιθύρισε ὁ Λύσανδρος.

— Μάλιστα, ὁ κύριος Ρίβες, δὲν τὸν ἀφῆκα μαζὺ σου;

— Ὁ κύριος Ρίβες σου ἦτο ἀπόψε ὁ ἐνοχλητικώτερος τῶν ἀνθρώπων, ἐπκνέλαβεν ὁ Λύσανδρος. Πιστεύσατε, ἐξαδέλφη, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Φρουασύ, ὅτι μοὶ ὠμίλει ἐπὶ ὧραν σχεδὸν περὶ τῶν ἐρώτων του.

— Ὁ καυμένος ὁ Λύσανδρος! ἔγινεν ὁ ἔμπιστος τοῦ κυρίου Ρίβες, εἶπεν ὁ κόμης, παρατηρῶν τὴν Ἐμμα.

— Μὴ νομίζετε, ἀπεκρίθη ὁ Λύσανδρος, ὅτι ἐπαίρομαι διὰ τοῦτο, ἔτυχε μόνον ἐμὲ νὰ ἔχῃ σύντροπον, ἂν τὸν συνωδεύατε, ἐξ ἀδελφῆ μου, τὸ ἴδιον θὰ συνέβαινε καὶ εἰς ὑμᾶς. Τὸ βίβιον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ κρασί τὸν εἶχε ζαλίσει, καὶ τῷ ἐπροξένησε μεγάλην λῆμαν.

— Ἦτο λοιπὸν φλύαρος, εἶπεν ὁ κόμης.

— Φλύαρος, ἀλλὰ καὶ ἐχέμυθος ἀφ' ἐτέρου.

Ἡ κόμησσα, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ Λυσάνδρου, παρετήρησε:

— Φλύαρος, ἀλλὰ καὶ ἐχέμυθος ἀφ' ἐτέρου· ὁμολογῶ, ἐξ ἀδελφῆ, ὅτι δὲν ἐννοῶ πῶς συμβαίνει τοῦτο.

— Θέλω νὰ εἶπω, ἀπεκρίθη ὁ Λύσανδρος, ὅτι δὲν ἐξέθεσε καμμίαν, διότι οὐδὲν ὄνομα ἀνέρερε. Μεταξὺ τῶσων νεκνίδων Παρισιανῶν, εἶνε πολὺ δύσκολον, νὰ μάθῃ κανεὶς ποίαν ἀγαπᾷ.

— Ἀληθῶς λοιπὸν ἀγαπᾷ καμμίαν; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Μάλιστα καὶ εἶνε θελκτικωτάτη, νεωτάτη, μελαγχροινὴ, μὲ ὠραιοτάτους ὀφθαλμούς. Μοὶ ἐξύμνει ἰδίως τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὰ ὠτά μου εἰσέτι βομβοῦν. Μοὶ εἶπε τέλος ὅτι λατρεύει τὴν νέαν ἐκείνην.

— Ἄς τὴν νυμφευθῇ λοιπὸν, εἶπεν ὁ κόμης.

— Τοῦτο ἐπιθυμῆ καὶ αὐτός, ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσο ἐύκολον. Διότι φαίνεται ὅτι εἶνε ὀρφανή, καὶ δὲν ἔχει προῖκα. Τὸ δὲ μεγαλειότερον ἐμπόδιον εἶνε ὅτι ἐκείνη εἶνε προωριμμένη νὰ διδῇ μαθήματα εἰς τὰ παρθεναγωγεῖα.

— Τότε ἄς τὴν λησμονήσῃ, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Φρουασύ.

— Καθεὶς πολὺ εὐκόλως τὸ λέγει αὐτό, ἀλλ' ἐὰν εἶνε πραγματικῶς ἐρωτευμένος...

— Τί θέλεις νὰ κάμῃ;

— Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε, νίπτω τὰς χεῖράς μου. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπιθυμῆ διακάως νὰ λάβῃ συνέντευξιν μετ' ἐκείνης,

νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, τίς ἠξέυρει τέλος πάντων τί ζητεῖ, καὶ αὐτὴν τὴν ἐσπέραν...

Ἡ Ἐμμα, ἣν ἡ συνομιλία αὕτη μεγάλως ἐνδιέφερε, καὶ ἐξ ἧς οὐδεμία λέξις τῇ διέφυγεν, ἀνεσκίρτησε καὶ τοποθετηθεῖσα ταχέως ἔμπροσθεν τοῦ Λυσάνδρου,

— Τὴν ἐσπέραν αὐτὴν, λέγετε; ἀνεφώνησεν.

Ὁ κόμης ἐκπληκτος παρετήρησε τὴν σύζυγόν του· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατί αὕτη ἐδείκνυε τοσοῦτον ἐνδιαφέρον.

— Μάλιστα, τὴν ἐσπέραν αὐτὴν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λύσανδρος, ἐπειδὴ ἐκείνη συνηθίζει νὰ μὲνῃ ἀργὰ εἰς τὴν μικρὰν σκιάδα τοῦ κήτου της, ὁ Ρίβες σκοπεύει νὰ διασκελίσῃ μικρὸν τινα φραγμόν, καὶ νὰ εὑρεθῇ πλησίον τοῦ λατρευομένου ἀντικειμένου του.

Ὁ κύριος Φρουασύ δὲν ἔπαυε παρακολουθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἐφαίνετο εὑρισκομένη εἰς ζωηρὰν ἀνησυχίαν· ὁ Λύσανδρος ὅμως, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν συγκίνησιν τῶν ἀκροατῶν του, ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἐπειδὴ ἡ νέα ἔλαβε ἐπιστολάς τινας θερμάς, ὁ δὲ Ρίβες εἶνε λίαν τολμηρός...

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα, ἐκτὸς ἑαυτῆς.

— Ἡ τιμὴ τῆς ὠραίας τρέχει μέγαν κίνδυνον, ἀπεκρίθη ὁ Λύσανδρος. Δὲν δύναται τις βεβαίως ν' ἀποκρύψῃ τοῦτο. Ἰδοὺ τὸ πᾶν! προσέθεσεν ὡς ἐπίλογον, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἐμμα εὑρίσκετο πλησίον τοῦ παραθύρου, στηρίζουσα δὲ τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τῶν ὑέλων ἐσκέπετο· ἐφαίνετο λησμονήσασα τὸν κύριον Φρουασύ, ὅστις τὴν παρετήρει μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

Ἄφνης ἐστράφη ζωηρῶς, καὶ διευθυνομένη εἰς θύραν ὀδηγοῦσαν εἰς τὰ δωμάτια της,

— Μάλιστα, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ὅ,τιδῆποτε καὶ ἂν συμβῆ, ὀφείλω νὰ ἐπαγρυπνήσω ἐπ' αὐτῆς!

Ὁ κόμης τὴν εἶχεν ἀκολουθήσει, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἐκείνη προσεπάθει ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν, τὴν ἠρώτησε:

— Ἀπὸ τώρα μᾶς ἐγκαταλείπετε;

Ἡ Ἐμμα κατ' ἀρχὰς ἀνεσκίρτησεν· ἀλλὰ διὰ φωνῆς, ἣν μάτην προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἡσυχον,

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη. παρῆλθεν ἡ ὦρα.

— Τότε δῶσέ μου τὴν χεῖρά σου, τῇ εἶπεν ὁ σύζυγός της.

Ἐκείνη ὑπήκουσε μηχανικῶς.

— Ἄλλ' ἡ χεῖρ σου καίει. ἀνέκραξεν ὁ κόμης.

— Πιθανόν· δὲν εἶμαι καλά, ἐψιθύρισεν ἐκείνη. Χαῖρε.

Καὶ ἀποσύρασα τὴν χεῖρά της, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ κύριος Φρουασύ ἔμεινεν ἐκπληκτος. Τί ἐσήμαινεν ἡ αἰφνιδία αὕτη συγκίνησις τῆς Ἐmmas, καὶ ἡ ἀπότομος ἀναχώρησις της, ἣν οὐδὲ νὰ δικαιολογήσῃ κἂν ἐφρόντισε; Τί ἀρὰ γε νὰ συνέβαινε; Ποῖος μυστηριώδης λόγος τὴν ἔκαμνε νὰ προσέξῃ τόσο εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Λυσάνδρου;

Οὐδέποτε ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ ἐτόλμησε νὰ ὑποπτευθῇ τὴν ἀρετὴν τῆς συζύγου του, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πολλὰι θλιβεραὶ σκέψεις ἐτάρασσον τὸ πνεῦμά του. Ἦθελε νὰ τὰς ἀποδιώξῃ καὶ δὲν ἠδύνατο. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἦτο μωρὸς νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ σπουδαίαν ἐπιψιν τὰ πρὸ μικροῦ συμβάντος. Ἡ κόμησσα ἦτο ἡ ἀγνοτέρα, ἡ πλέον ἐνάρετος γυνὴ τὸν ἡγάπα, πολλάκις τὸ εἶχεν ὁμολογήσει καὶ κατ' ἐκείνην ἀκόμη τὴν ἐσπέραν τὸ ἐπανέλαβε. Καὶ ἐν τούτοις μεγάλως ὑπέφερε, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι μέγα κενὸν ἠνεψύχθη αἴφνης εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία του, ἡ ἡσυχία του, ἡ ζωὴ του ἀπεμακρύνοντο ἀπ' αὐτοῦ. Περιεπάτει μεγάλως βήμασιν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ἐκάστοτε, ὅταν ἐπανάρχετο πλησίον τῆς θύρας, ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ἡ σύζυγός του, ἐσταμάτα καὶ ἐφαίνετο καὶ οὗτος ἐπιθυμῶν νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον, κατόπιν ὅμως ἐπέστρεφε πάλιν, καὶ ἀπεμακρύνετο, αἰσχυρόμενος διὰ τὴν σκέψιν, ἣτις τῷ ἐπήρχετο. Ὁ ἐν τῇ αἰθούσῃ περίπατος τοῦ κόμητος μεγάλως δυσπρόσπει τὸν Λύσανδρον. Ἐχθρὸς οὗτος πάσης κινήσεως καὶ παντὸς θορύβου ἠνωχλεῖτο τὰ μέγιστα διὰ τὴν νευρικὴν ἐκείνην κατάστασιν τοῦ κόμητος. Ὑπέμεινεν ἐπὶ τινας στιγμάς, νομίζων ὅτι θὰ παύσῃ ἡ ἰδιοτροπία αὕτη τοῦ οἰκοδεσπότη, καὶ ὅτι πάντα ἔχουσι τὸ τέλος τῶν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς αἰθούσης περίπατοι. Ἐστράφη ἔκαμε διαφόρους ἀνυπομόνους κινήσεις, ἔβηξε καὶ τέλος ἔδειξεν ὅλα τὰ σημεῖα τῆς δυσαρκεσίας, ἅτινα ἐφαντάσθη. Βλέπων δὲ ὅτι ὁ κύριος Φρουασύ δὲν τὰ ἐλάμβανε ποσῶς ὑπ' ὄψιν, ἀπεράσισε τέλος νὰ τῷ εἶπῃ:

— Ἐξ ἀδελφῆ, μήπως ἔχεις διαθέσιν νὰ δευπησῆς;

Ὁ κόμης εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει τὸν Λύσανδρον, καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἣν οὗτος τῷ ἀπέτεινεν, ἐστράφη ζωηρῶς.

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη; ἀπεκρίθη.

— Ἐπειδὴ κάμνεις ὡς τὰ ζῶα τοῦ Κήπου τῶν Φυτῶν, τὰ ὁποῖα περιπατῶσι πρὶν φάγωσι.

Ὁ κύριος Φρουασύ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν πρὸς τὸν ἐξαδελφον αὐτοῦ, ἤρχισεν ἐκ νέου τὸν περίπατόν του.

Ὁ Λύσανδρος ἀπελπισθεὶς ἀπεφάσισε νὰ κοιμηθῇ, ὅπως καταπραῦνθῇ ὀλίγον. Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ πάντα συνώμοσαν ἐναντίον του. Ρεῦμα ἀέρος, εἰσερχόμενον ἐξ ἡμιανοίκτου παραθύρου, τὸν προσέβαλλε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πτερινισθῇ.

— Διάβολε, τί συνάχι εἶνε πάλιν αὐτό; Αἱ νύκτες εἶνε πολὺ δροσεραὶ εἰς τὴν Γαλλίαν.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κόμητα:

— Ἐὰν εἶχες τὴν καλωσύνην, τῷ εἶπε, νὰ διευθύνῃς τὰ βήματά σου πρὸς τὸ παρῆθρον σου!

— Διὰ ποῖον λόγον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασύ μηχανικῶς.

— Δια νὰ τὸ κλείσης; δὲν σὲ δυσαρρεστεῖ. . . Διότι κινδυνεύω νὰ κρουολογήσω.

Ὁ κόμης διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον. Ἄλλ' αἴφνης ἐγένετο πελιδνὸς καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ λιποθυμήσῃ. Παρετήρησε τὴν σύζυγον του, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξήρχετο διὰ τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου. Τὸ ὄρολόγιον τῆς αἰθούσης ἐσήμαινε τὴν ἐνδεκάτην. Διὰ τὸν γνωρίζοντα τὴν τηρουμένην ἐθιμοτυπίαν μεταξύ ἀνθρώπων τιμῶν ἢ ἐξοδος αὐτῆς τῆς κομῆσεως καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν, χωρὶς ν' ἀκολουθῆται ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν της, θὰ ἐφκίνετο λίαν παράδοξος. Καὶ εἰς ἄλλη μὲν περίστασιν θὰ διήγειρεν ἀπλῶς τὴν προσοχὴν τοῦ κόμητος, νῦν ὅμως, καὶ ἐν ἡ διαθέσει εὐρίσκετο ὁ κύριος Φρουασὺ, τοιοῦτον διάδημα τῷ ἐνεποίησε ζωηρὰν αἴσθησιν.

Ὅτε συνῆλθεν ὀλίγον, ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθεν ἀμέσως τῆς αἰθούσης, κατήλθε τὴν κλίμακα, διῆλθε τὴν αὐλήν, καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ Λύσανδρος βλέπων ὅτι ὁ ἐξάδελφός του ἐξῆλθε χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον, δυσηρεστήθη σφοδρὰ κατόπιν δὲ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ἐπάλαισεν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐναντίον τῆς ὀκνηρίας, ἥτις τὸν ἠμπόδιζε νὰ κινήθῃ καὶ ἀφιέτερου κατὰ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μὴ κρουολογήσῃ ἔτι περισσότερο. Ὅθεν μετέβη βραδέως πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι τὸ προτιμότερον ἦτο, ἀφοῦ τὸ πρῶτον βῆμα εἶχε πλέον γίνῃ, ν' ἀποσυρῆθῃ καὶ κατακλιθῆ ἐπὶ τῆς μαλθακῆς του κλίνης, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀμέσως ὕπνος βαθύτατος τὸν κατέλαβεν, ἐνῶ οἱ φιλοξενούντες αὐτὸν συνεταράσσοντο ὑπὸ τὸσφ σοβαροτάτων συμβάντων.

Ε'

Ἐπέπρωτο ἐν τούτοις ν' ἀναμιχθῆ καὶ ὁ Λύσανδρος εἰς τὰ συμβάντα ταῦτα. Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐσπερίδος, ἦν περιεγράψαμεν, ὁ κόμης, ὅστις τὴν νύκτα δὲν ἀνεπαύθη καθόλου, ἔκρουσε τὸν κώδωνα περὶ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν καὶ παρουσιάσθη ὁ θαλαμηπόλος του, ὃν διέταξε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ κατέλθῃ ὅσον ἡδύνατο ταχύτερον.

Ὁ ὑπηρετὴς οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ νεύων κατὰ ἐξῆλθε, διότι ἐγνωρίζε καλῶς μὲ πόσον δύσκολον παραγγελίαν τὸν ἐπεφόρτιζον.

Καὶ πράγματι! νὰ ἐξυπνήσῃ τις περὶ τὴν ἐνάτην τὸν ὀκνηρὸν ἐξάδελφον τοῦ κόμητος ἦτο τερατώδες καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὸ πράξῃ.

Χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνοήσῃ εἰς πόσῃ ἀμηχανίαν ἢ διαταγὴ αὐτῆ ἐνέβαλε τὸν θαλαμηπόλον του, ὁ κύριος Φρουασὺ ἐκάθησεν ἔμπροσθεν γραφείου καὶ ἐτακτοποίησεν ἔγγραφα τινα. Τὸ πρόσωπόν του ἦν πελιδνόν, οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ ἡλλιωμένοι ἐφαίνετο γηράσας κατὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς χθὲς. Ἐπανειλημμένως ἐστράφη, ὅπως παρατηρήσῃ τὸ ὄρολόγιον,

καὶ ἐκτύπησε τὸν πόδα. Ἄνησχύει μὲγάλως μὴ βλέπων οὐδένα ἐρχόμενον. Τέλος, καθ' ἣν στιγμήν ἤθελε νὰ μεταβῆ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν Λυσάνδρον, βῆμα βαρὺ προανήγειλε τὴν ἀφίξίν του.

Προεπάθησε τότε νὰ φανῆ ἤρεμος, σοβαρὸς καὶ μειδιῶν βεβιασμένως, μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐξάδελφου του.

— Τί διαβολο! ἀγαπητέ μου, τῷ εἶπε, δὲν ἐξυπνοῦν τοὺς ἀνθρώπους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τόσφ ἔνωρίς.

— Ἡ ἐνάτη παρήλθε, παρετήρησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, καὶ εἶνε τώρα θέρος.

— Καὶ καλεῖτε σεῖς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν θέρος; Φαίνεται ὅτι ἐγεννήθης μεταξὺ τῶν πάγων, εἶπεν ὁ Λύσανδρος. Τί τρέχει τέλος; ὁ θαλαμηπόλος σου εἶνε ζῶν, δὲν γνωρίζει νὰ ἐξυπνᾷ εὐγενῶς τοὺς ἀνθρώπους. . . μοι εἶπεν ὅτι ἔχεις νὰ μοι ὁμιλήσῃς. Ἐξηγήσου γρήγορα, διότι θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ Λύσανδρος ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ δαυλὸν λησμονηθέντα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος. Ὁ κόμης τὸν ἠμπόδιζε καὶ ἀπλούστατα τῷ εἶπε:

— Φίλε μου, ὅ,τι θὰ σοὶ ἀνακοινώσω ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ ἀκούσῃς: Μονομαχῶ σήμερον τὸ πρωτ.

— Τί εἶπες; . . . ἠρώτησεν ὁ Λύσανδρος, μόλις δυνάμενος ν' ἀνοιξῆ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σοὶ εἶπον ὅτι μονομαχῶ σήμερον τὸ πρωτ, ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Φρουασὺ.

— Μετὰ τίνος;

— Μετὰ τοῦ κυρίου Ρίβες.

Ὁ Λύσανδρος, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῆ, ἐγκατέλειψε τὴν ἐστίαν, ἐξηπλώθη ἐφ' ἐνὸς ἀνακλιντρου καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του:

— Καμμία ἀνάγκη, τῷ εἶπε, δὲν ἦτο νὰ μ' ἐξυπνήσῃς, διὰ νὰ μοῦ εἴπῃς τοιαύτας ἀστειότητας.

— Σοῦ φαίνομαι λοιπὸν ἀστεῖος; ἐπανάλαβεν ὁ κόμης. Καὶ ἐτοποθετήθη ἀπέναντι τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις, ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν κύριον Φρουασὺ, καὶ βλέπων τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου του:

— Συγγνώμη, ἀγαπητέ μου, εἶπε μετ' ὕψους σοβαροῦ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην κατ' ἀρχὰς νὰ πιστεύσω ὅ,τι μοι ἀνεκοίνωσας. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἦσθε μετὰ τοῦ κυρίου Ρίβες τόσον σφιγκτὰ συνδεδεμένοι. Πότε διαρρήξατε τὰς σχέσεις;

— Τὴν νύκτα, εἰς τὴν Λέσχην, ἐξ αἰτίας ἀμφιβόλου σχεδίου εἰς τὸ ἑκαρτέ. Κατ' ἀρχὰς ἠγέρθη μεταξύ μας ζωηρὰ συζήτησις, ἔπειτα ἠκούσθη ὕβρις ἐξ ἐκείνων, αἰτινες ἀπαιτοῦσι ταχεῖαν ἱκανοποίησιν.

— Καὶ τίς ἔδωκεν ἀφορμὴν; ἠρώτησεν ὁ Λύσανδρος, ὅστις, ἀφοῦ εἶδε πλέον ὅτι τὸ ζήτημα ἦτο σπουδαιότατον, ἠγέρθη ἐπὶ τέλους.

— Ἐγὼ καὶ ὀφείλω νὰ ἱκανοποιήσω ἀμέσως τὸν κύριον Ρίβες.

— Ἀντὶ νὰ μεταβῆς εἰς τὴν Λέσχην, νομίζω ὅτι καλλίτερον θὰ ἔπραττες νὰ

κατακλιθῆς, ἐψιθύρισεν ὁ ἀδιόρθωτος φίλυπος.

— Συμφωνῶ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ἀλλ' αἱ σκέψεις αὐταὶ δὲν εἶνε τῆς παρούσης στιγμῆς. Ἀκουσον, ἐξέλεξα ὡς μάρτυρα ἕνα φίλον πεπειραμένον, τὸν συνταγματάρχην κύριον Νανκίς, τὸν συνήντησα αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐμείναμεν καθ' ὅλα σύμφωνοι, καὶ σὲ περιμένει εἰς τὸ καφενετόν «Ἐλδέρ».

— Μὲ περιμένει, ἀλλὰ διὰ ποίαν αἰτίαν;

— Διὰ νὰ συννενοηθῇ μαζύ σου περὶ τῆς μονομαχίας, ἀρνεῖσαι νὰ παρευρεθῆς ὡς δεῦτερος μάρτυς μου;

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκπληξὶς ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Λυσάνδρου.

— Μάρτυς σου! ἀνέκραξεν αὐτός, ἐγὼ μάρτυς εἰς μονομαχίαν. Ἀχ! Θεέ μου! . . . ἐγὼ, ὁ ὅποιος ἀποφεύγω ὅλας αὐτὰς τὰς ἱστορίας! ἐγὼ, ὁ ὅποιος ἦλθα εἰς Γαλλίαν, διὰ νὰ ζητήσω ἀνάπαυσιν, εὐζωίαν, καὶ ἡσυχίαν!

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ

Διήγημα

Μόλις ἐπέρασε τὰ παιδικὰ της χρόνια ἡ Φροσύνη.

Λίγαις φλογεραῖς ματιαῖς τοῦ Μιχάλη, ποῦ ἀνταμωθήκανε μὲ ντροπαλαῖς δικαίς της, ἐστήσανε στὴν καρδίᾳ της χρυσὴ τοῦ ἔρωτα φωλιά. . . Τὸ βράδυ, ὅταν τ' ἀστέρια προβάλλουν δειλὰ, ἡ Φρόσω κεί στὴν ἀκρογιαλιὰ τὸν περιμένει. — Σὲ τί πέλαιγο εὐτυχίας εἶνε βυθισμένοι κ' οἱ δύο τὴν ὥρα ποῦ φιλιοῦνται!

Μιλοῦνε καὶ ἡ μιλιὰ τους πόσα σημαίνει! Κυττάζονται καὶ ἡ ματιαῖς τους πόσα λένε περισσότερ' ἀπὸ τὴ γλῶσσά τους! Φιλιοῦνται, ὅταν χωρίζονται, καὶ τὸ φιλὶ τους ἐκεῖνο, τὸ ἕνα, πόσα ἐκφράζει περισσότερα ἀπ' τῆς ματιαῖς τους! — Καὶ στὸν ἀδύνατο φλοῖσο, ποῦ κάνει τ' ἀγεράκι, σαρώνοντας ἐλαφρὰ τ' ἀσημωμμένα νερὰ τοῦ πελάγου, πνίγεται ἡ ἡσυχὴ λαλιά τους καὶ τὸ σιγαλὸ φιλὶ τους.

Ἄχ! λίγοι ἀνθρώποι εἶνε καλοὶ! δὲν πειραζει τῶν ἄλλων ἡ εὐτυχία; Τί τὸν ἔμελε τὸ γέρω κείνο πραγματευτῆ, ποῦ τοὺς εἶδε τὸ βράδυ στ' ἀκρογιαλιὰ νὰ μιλοῦνε, τί τὸν ἔμελε γιὰ τὴν ξένην εὐτυχία; Τί συμφέρο εἶχε νὰ τὴν καταστρέψῃ; τὸ συμφέρο τοῦ παιδιοῦ ποῦ μὲ κακοῦργα πετριά λαβώνει τὸ χελιδόνι ἔτσι, γιὰ τί κελαδάει.

Τώρα ποῦ τῶμαθε ὁ πατέρας της ὁ γέρω Δῆμος πῶς τὴν βρίζει, πῶς δὲν τὴν ἀρňuje οὔτε βῆμα νὰ κἀνῃ ἐξ' ἀπὸ τὸ σπῆτι! καὶ κείνον, τὸν Μιχάλη, πῶς τὸν

